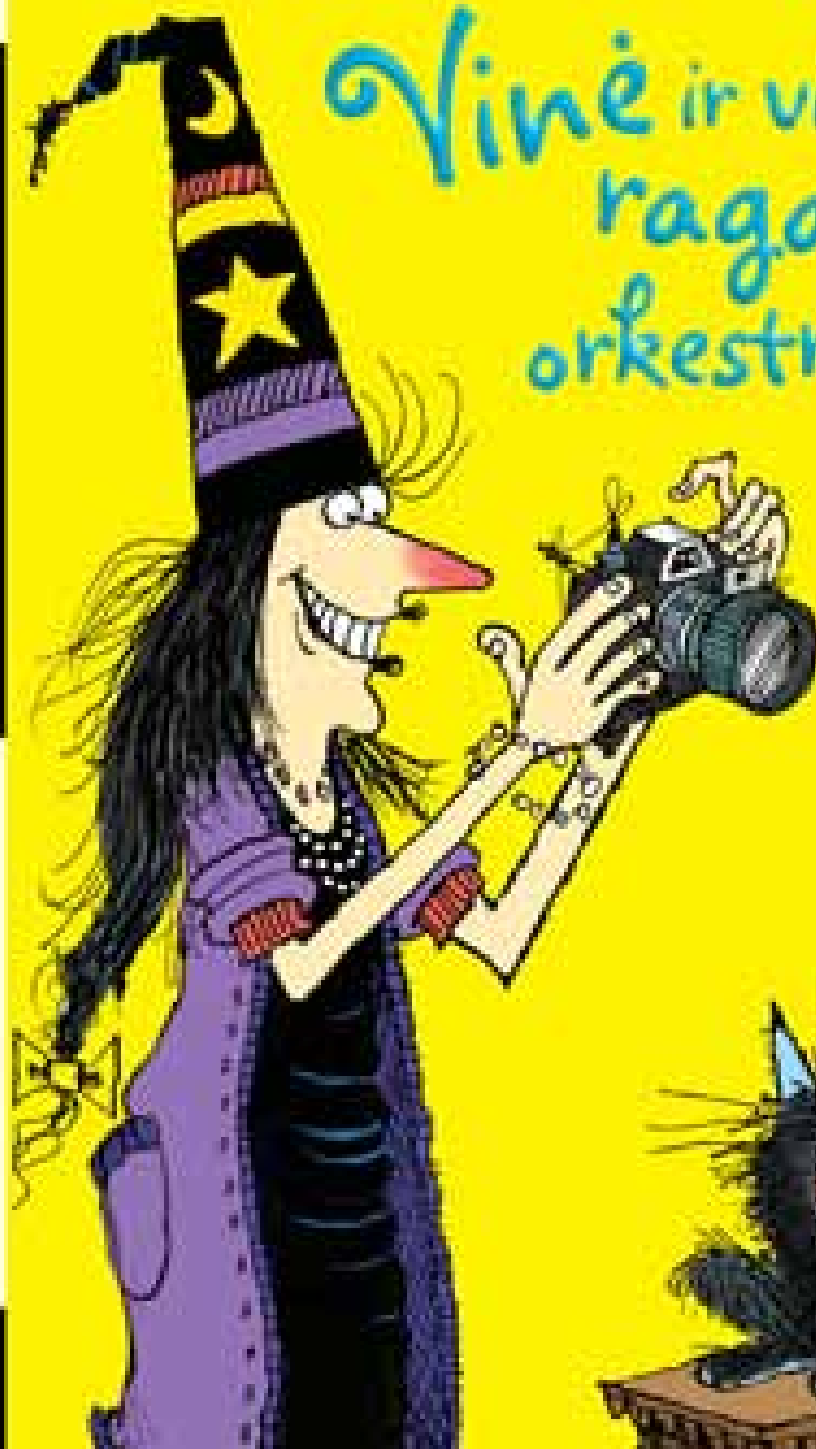


Laura Owen ir Korky Paul

Vinė
Vilbutas



Vinė ir vienos raganos orkestras







Mieli tėveliai!

Ši knygelių serija paskatins jūsų mažylį ištarti: „Aš skaitau!“

Vaikai mokosi skaityti įvairiai. Vieni tobulina įgūdžius, įveikdami vis sudėtingesnes knygas, kiti grįžta prie pamėgtų skaitinių ir at-
randa juos iš naujo. Padėkite mažajam skaitytojui tobulėti ir labiau pasitikėti savimi. Juk mokytis skaityti gali būti paprasta ir smagu. Serijoje „Aš skaitau!“ rasite visko: nuo pirmųjų pasakojimų, kuriuos įveikiant mažiesiems prireiks jūsų pagalbos, iki knygų, kurias vaikas perskaitys savarankiškai. Kiekvienam mokymosi skaityti etapui čia rasite tinkamiausią knygutę.

0

SUSIPAŽINTI SU TEKSTU:

didžiosios raidės, nesudėtingi žodžiai, patrauklios iliustracijos. Puikiai tiks pradedančiam skaitytojui.

1

LINKSMAI MOKYTIS SKAITYTI:

didžiosios raidės, trumpi sakiniai, aiškūs tekstai. Šiek tiek įgudusiam skaitytojui.

2

ĮTVIRTINTI SKAITYMO ĮGŪDŽIUS:

raidės didesniu šriftu, ilgesni sakiniai, įdomios istorijos. Pažengusiam skaitytojui.



Versta iš:
Laura Owen, Korky Paul
WINNIE SAYS CHEESE
Oxford University Press, Oxford, 2009

Skiriu Anai Solomon – K. P.
Skiriu Anai Gudhart, su meile – L. O.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, *Oxford University Press*, 2009
© Iliustracijos, Korky Paul, 2009
Pirmą kartą anglų kalba pavadinimu *Winnie and Wilbur: Winnie Says Cheese* išleista 2009 metais.
Išleista susitarus su *Oxford University Press*.
WINNIE AND WILBUR: WINNIE SAYS CHEESE
was originally published in English in 2009.
This Edition is published by arrangement with
Oxford University Press.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uzėlaitė, 2018
© Leidykla „Nieko rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-511-1

Laura Owen ir Korky Paul

Vinė
IR Vilburas

AŠ SKAITAU!



Vinė ir vienos raganos orkestras



Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė



Vilnius
2018

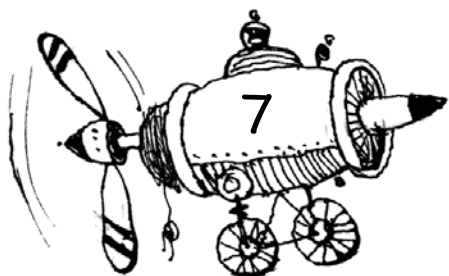




TURINYS



Vinė ir danfuku



fejja



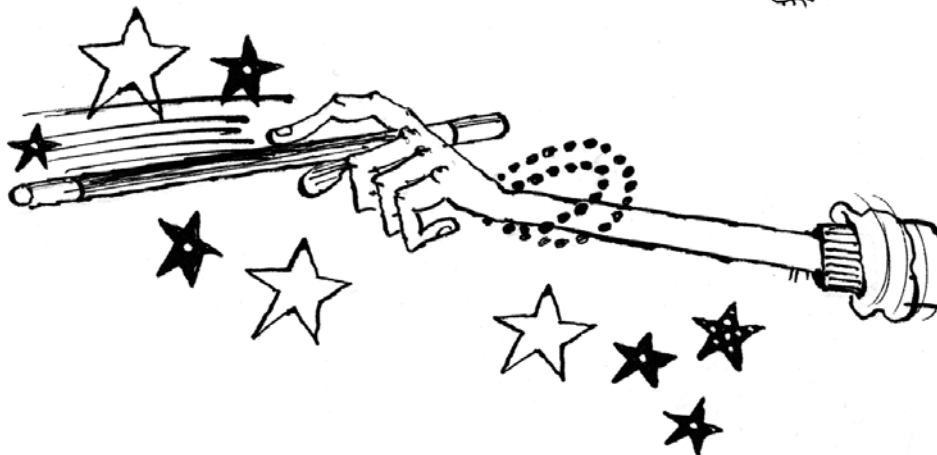
Raganų niežai



Vinė ir vienos raganos
orkestras

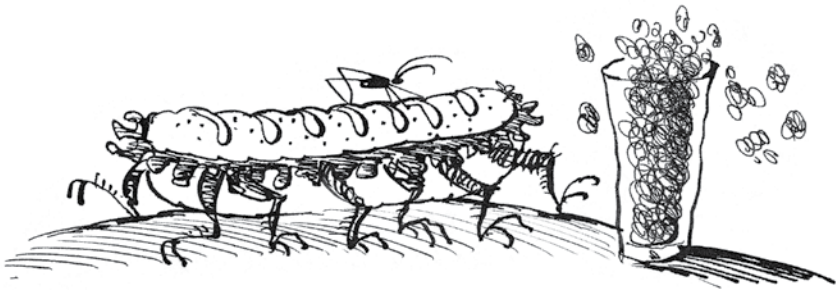


Vinė pozuoja





Vinė ir lanfuku feja



Vinė ir Vilburas per televiziją žiūrėjo imtynes ir smaguriavo.

– Griauk jį! – šūkavo Vinė televizoriui. Stryk-
telėjo nuo sofas. – Pirmyn, stverk jį!

Raganėlė mostelėjo ranka, norėdama parodyti
imtynininkui, kaip tai daryti, bet, deja, pasipai-
niojo Vilburas. **PAUKŠT!**

– Miaau!



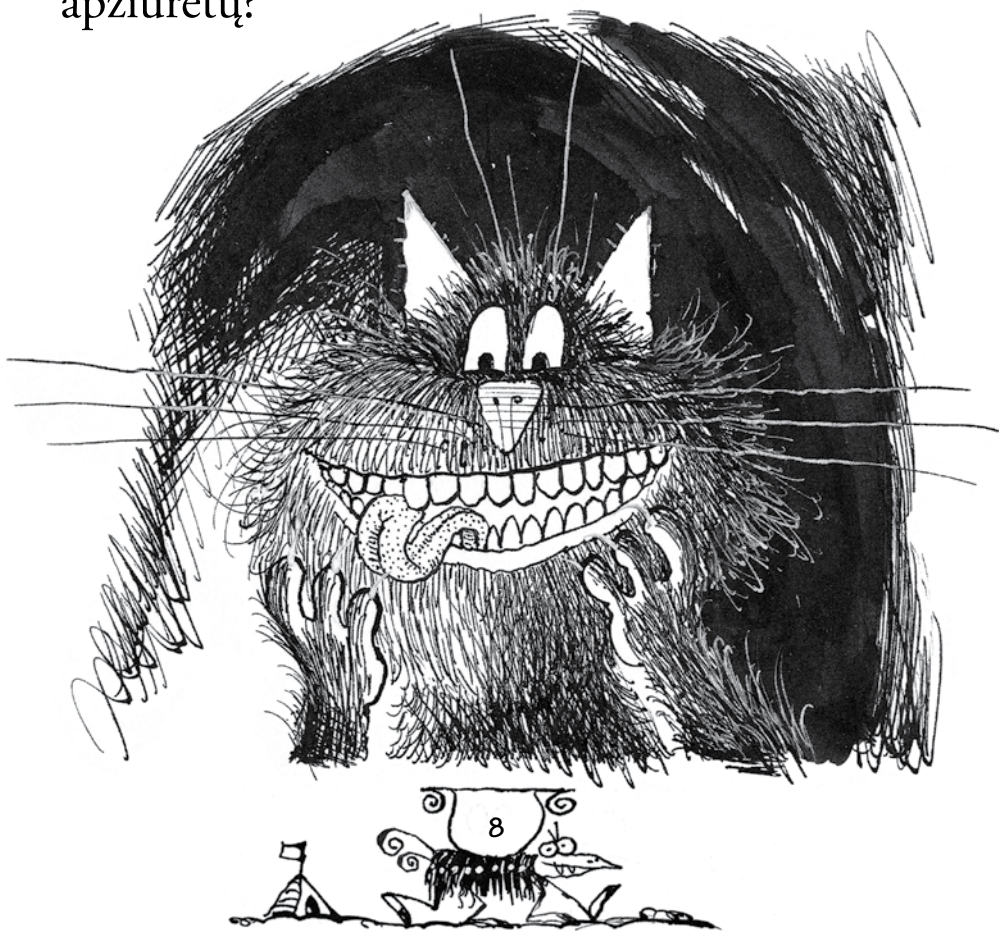


Vilburas susiėmė snukutį letena. Akys pastėro iš siaubo.

– Po šimts, Vilburai! – suspigo Vinė. – Ar aš tau išmušiau visus dantis?

Vilburas lėtai atitraukė letenėlę nuo snukučio. Prasižiojo ir liežuviu patikrino dantis. Visi buvo savo vietose.

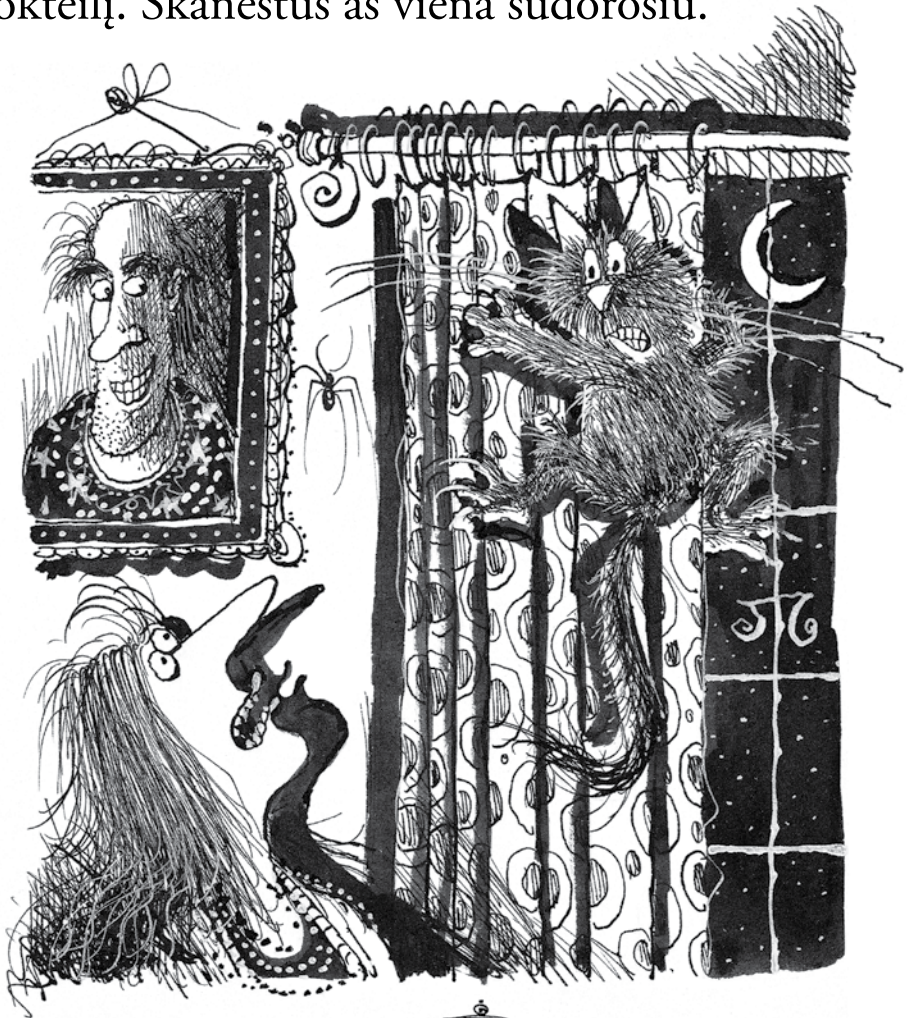
– Ačiū smirdžiam sūriui! – pradžiugo Vinė. – Gal nuvesti tave pas dantistą poną Gražtinį, kad apžiūrėtų?





– Miau-au-au! – cyptelėjo Vilburas ir šovė aukštyn užuolaidomis.

– Gerai jau, gerai! – nuramino jį Vinė. – Tik būk atsargus. Tie dantys dar gali klibėti. Dabar pro šiaudelį gersi šiltakirmių ir varlių letenėlių kokteilį. Skanėstus aš viena sudorosiu.





Vinė atsirėmė į sofos atlošą.

– Apgauk jį! Nurauk jam plaukus! – rėkavo ji, smirdšyro padaže mirkydama dramblio kojos nagą. Krimst, krimst. – Pakutenk jį! – užbaubė ji, imdama cukruotą žiurkės uodegą ir ją palengva žiaumodama.

Tik staiga Vinė sumykė: „Mmmm!“ ir stvėrėsi už burnos. Sukišo į gerklę ilgus pirštus ir vėl ištraukė...

– Danfis!

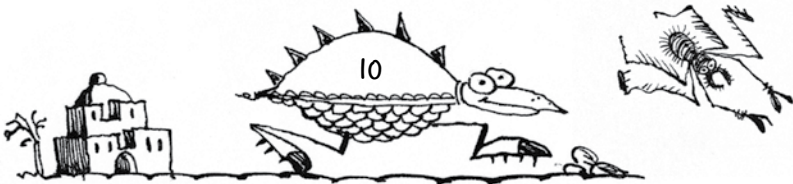
– Miaau! – susidomėjo Vilburas.

– Ką dabar darysiu be šifo danfies? – iškėlusi jį paklausė Vinė. – Man jis reikalingas! Be jo negaliu dorai kalbėti! Afrodysiu kaip fie imfynininkai felevizoriuje! Niekada nebebūsiu graži! Ir mirsiu iš bado. Kas gi čia?

Vilburas kumštelėjo Vinei ir pasiūlė savo šiaudelį.

– Ne! – virkavo raganėlė. – Nenoriu per šiaudelį gerfi šifo kokfeilio!

Vilburas pasičiupo telefonų knygą ir parodė numerį.



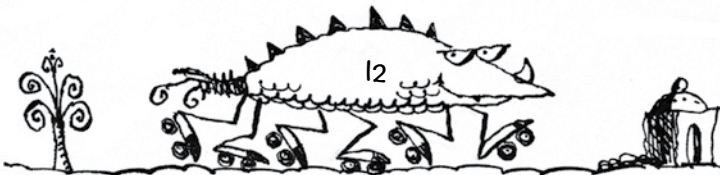




– NE, ne, ne! – dar garsiau suaimanavo Vinė. –
Pas poną Gražtinį neisiu! Nieku gyvu!

Vilburas nusprendė duoti dar vieną naudingą
užuominą. Pasistiebė ant pirštų galų, iškėlė virš
galvos sulenktas rankas, nutaisė kvailoką veido
išraišką ir padarė piruetą.

– Kas fai, po galais? – paklausė Vinė. Paskui
susigaudė. – A, supratau! Tu esi fėja!

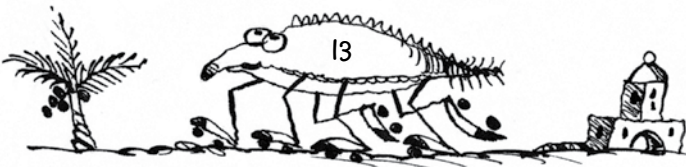


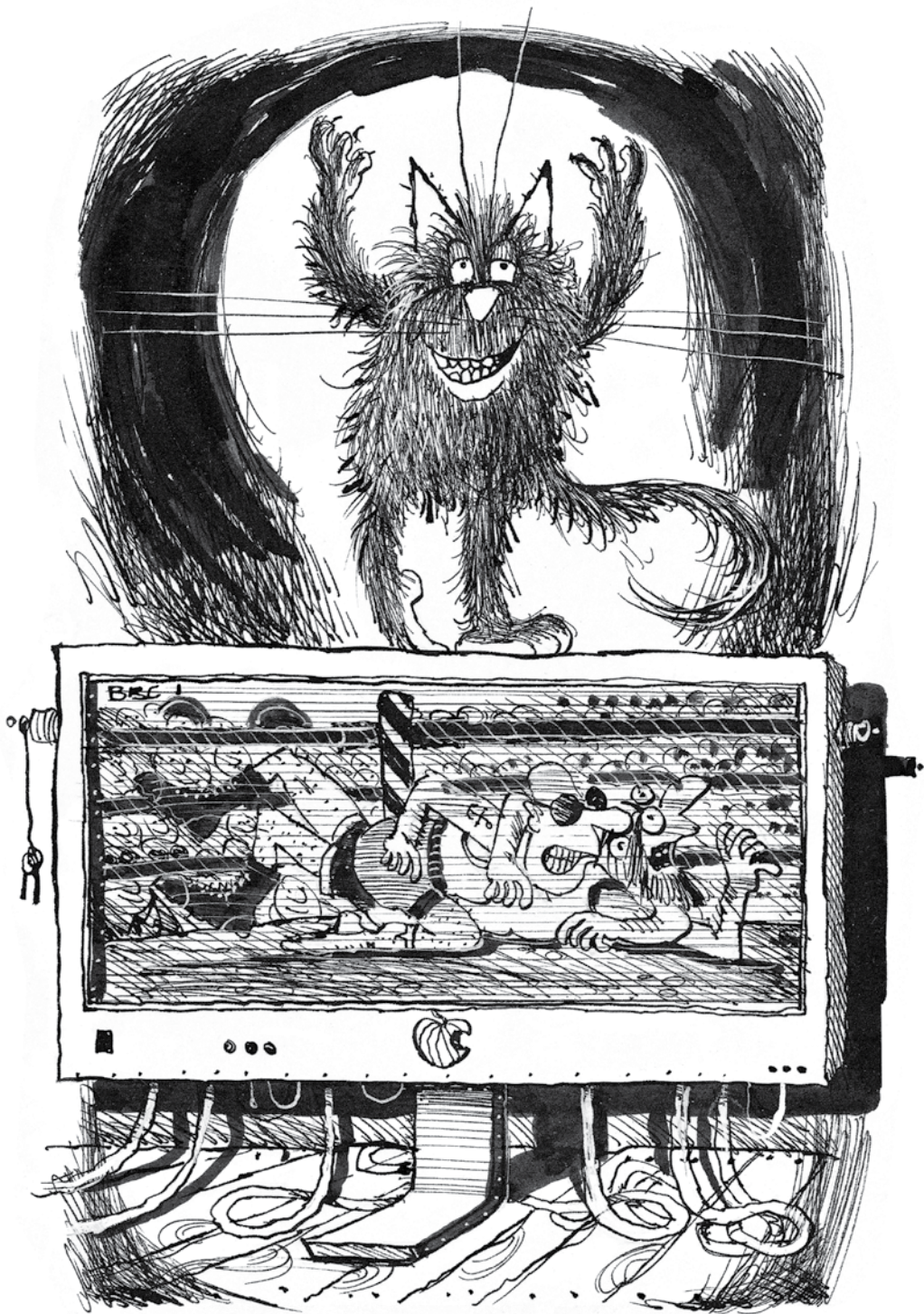


Vilburas energingai palinksėjo galva.

– Žinoma! – sušuko Vinė. – Aš galiu savo danfuką palikti danfukų fejai, o už fai paprašyti, kad išpildytų norą. Ei, Vilburai, ko gi man paprašius?

Tiesą sakant, sugalvoti norą buvo paprasta. Tuo metu Vinė visų labiausiai troško tik vieno dalyko.







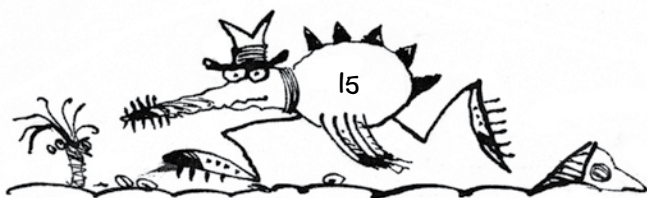
– Turiu parašyti fejai raštelį ir išdėstyti savo norą, – nusprendė Vinė. – Vilburai, kur mano parkeris?

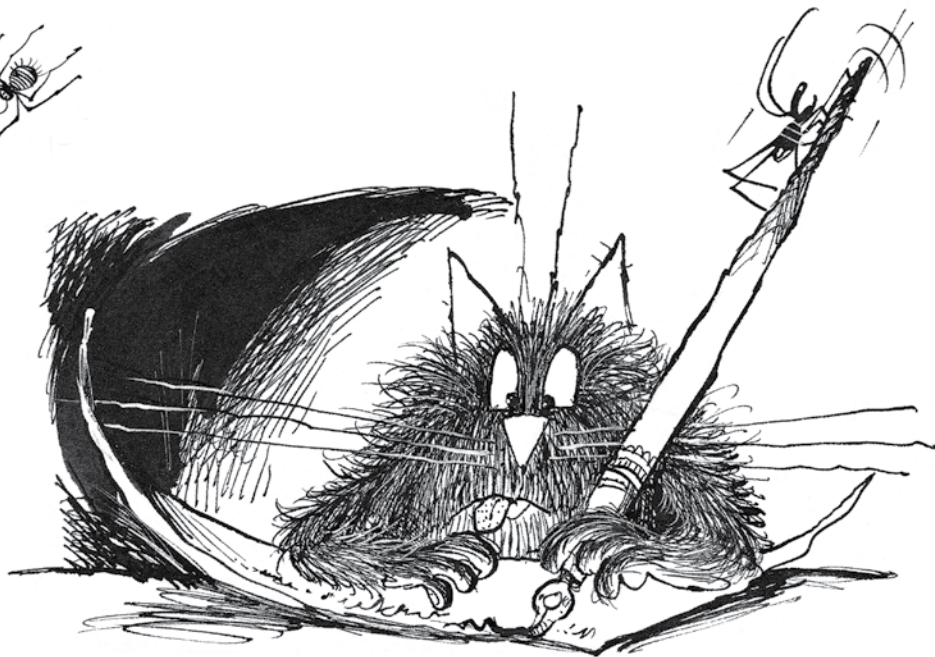
Vinė šį tą pakeverzojo.

– Šfai! Afrodo gražiai, fiesa?

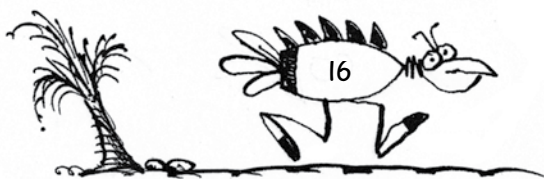
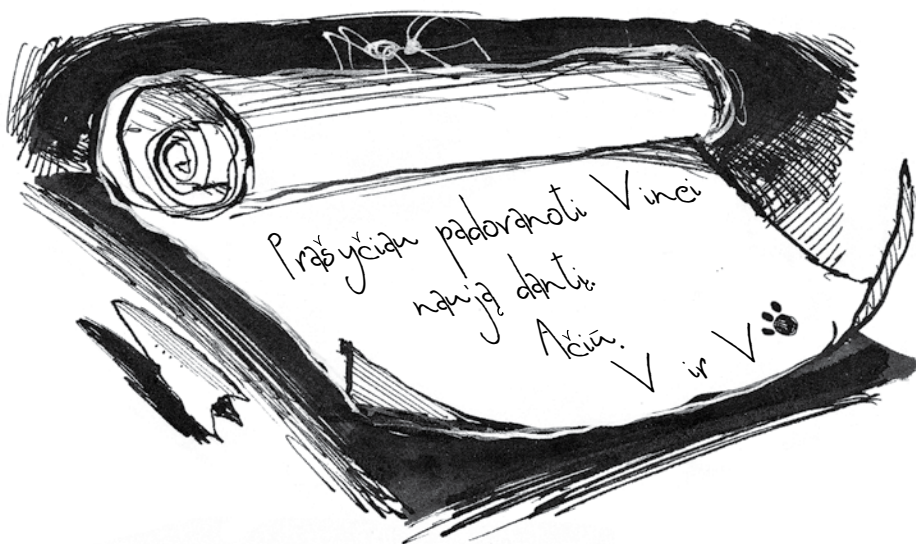
Vilburas patempė lūpą ir papurtė galvą.

– Oi, kafine, nežiūrėk faip į mane! – sumurmėjo Vinė. – Žinai, kad aš ne per geriausiai rašau. Maniau, feja supras. Vilburai, gal galėfum parašyti už mane?





Vilburas sukūrė kuo dailiausią letenraštį. Jis buvo labai mažas, kaip tik fėjai. Jame buvo parašyta:





– Saldžių sapnų, Vilburai, – palinkėjo Vinė.
Naktį Vinę pažadino kutenimas – kažkas lieté
veidą.

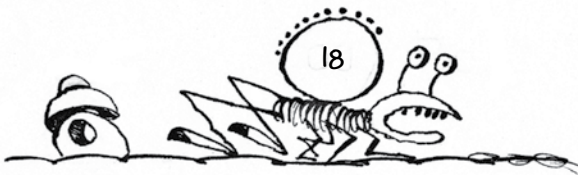
– Apči! – nusičiaudėjo Vinė. Paskui suriko:

– Fe! Kokia siaubinga smarvė! – ir vėl užknarkė:
chrr, pšš, chrr, pšš.





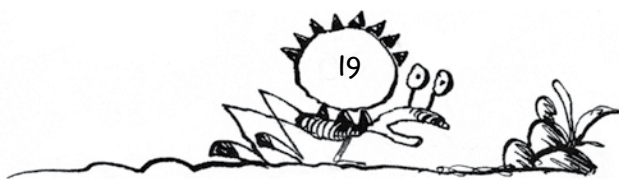
Mažylė dantukų feja kvepėjo vasaros vėjeliu, dvelkiančiu rasotoje pievoje, virš cukraus pudra ir meile apibarstytų gėlių. Dar niekas niekada apie ją nebuvo pasakęs „fe“. Ji kumštukais įsirėmė į laibą rausvą liemenį. Žalia šlepetėle apauta kojyte treptelėjo ant Vinės pagalvės.





Mažulyčiais piršteliais suėmė neklusnių Vinės garbanų sruogą ir prisitraukusi užsoko ant balto kaip sūris skruosto. Tada pasiėmė savo burtų lazdelytę ir – **ŠMAUKŠT!** – trinktelėjo per didelę kaip kalnas parpiančios Vinės nosį.

– A? Ką? – sėsdamasi vapėjo Vinė.





Fėja nugriuvo, bet suplasnojo mažulyčiais rausvais sparneliais ir nuskrido prie dantuko ir jai skirto raštelio.

Dantukų fėja iškėlė pini-mini lazdele, pašvietė į raštelį ir perskaitė Vinės norą. Fėjos veidelyje nušvito šelmiška šypsėnėlytė. **Švyst švyst**, sumojavo geltona lazdele ir...



Gurkt!

– Ei, kas tai buvo? – čiupinėdamasi burną paklausė Vinė. – Ei, Vilburai! Žinai ką? Gavau naują dantį! Galiu ištarti „Šeši šliužai su šešiais šliužiukais!“ Mano noras išsipildė! Einu pasižiūrėti!

Vinė išsoko iš lovos ir pastvėrė burtų lazdelę.

– **AbraKadabra!**

Akimirksniu

užsidegė žvakės ir viliojamai sužvilgo veidrodis. Vinė žaviai atsistojo priešais jį. Tada nusišypsojo ir... o, vargeli.

– Miau pšš! – Vilburas smuko po antklode.

– Po galais! – išvydusi save klyktelejo Vinė. – Ką čia padarė ta nelemta fėjūkštė? Įtaisė man kraupią iltį! Atrodau kaip siaubų siaubas!

Vinė akimis šaudė į visas puses, ieškodama fėjos... ir pamatė ją ten pat, ant pagalvės.

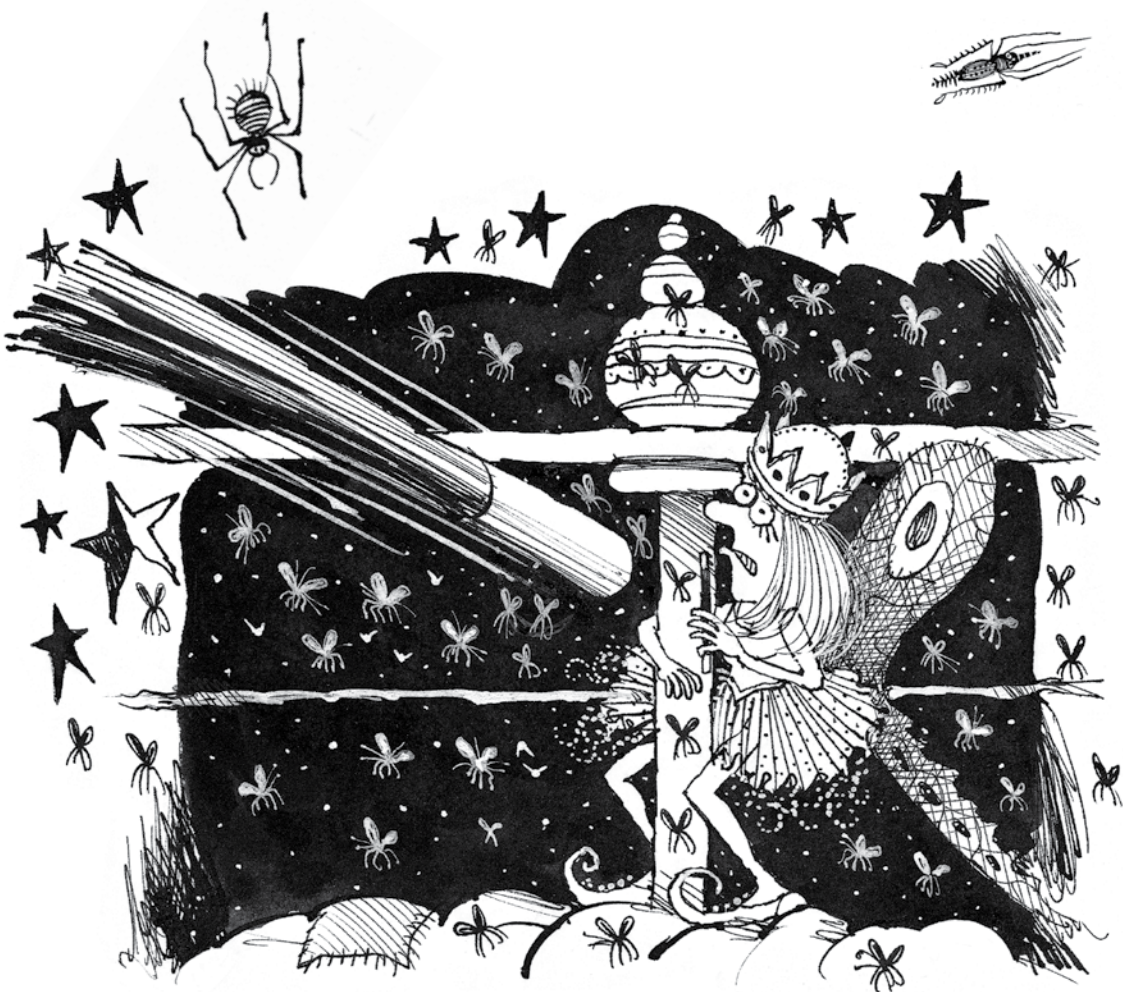


– Štai ji! – šūktelejo Vinė.
Užsimojo lazdele ketindama priploti feją.



- Abakadabra!

Akimirksniu fėjos kibirkštėlės virto zvimbiančiais uodais.





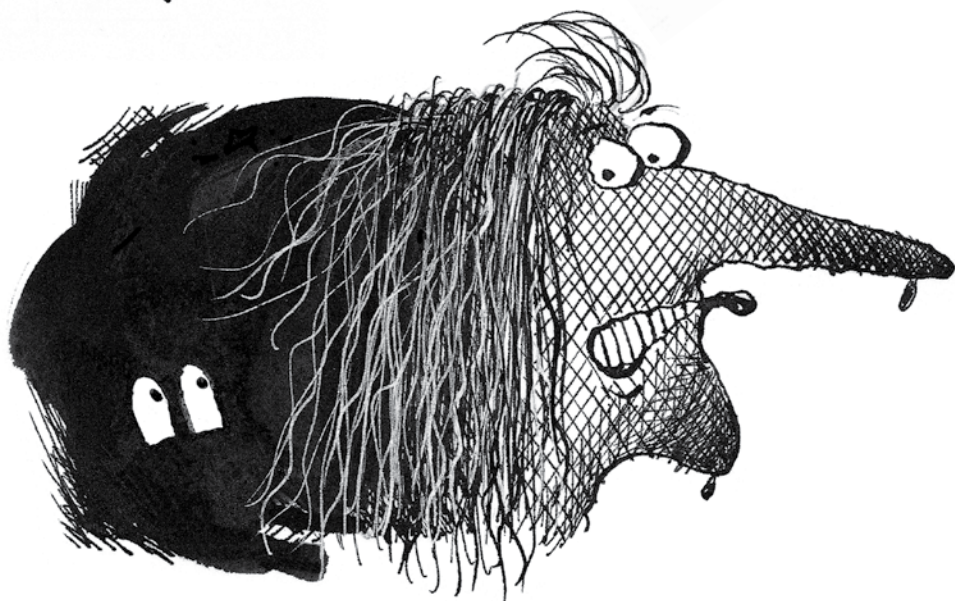
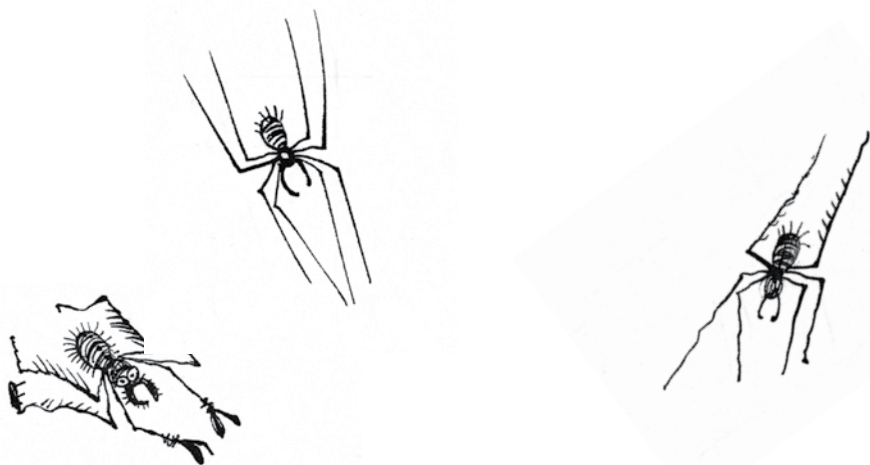
Švyst švyst,

sumojavo mažytė fėja lazdelytė. Ir Vinei tuoj
pat priaugo karpų.

– *Abra kadabra!*

Fėja prasmirdo mėšlu.





Švyst švyst!

Vinės oda pamélo.

– *Abra...*

– MMIIIAAUUU! – įsikišo Vilburas.

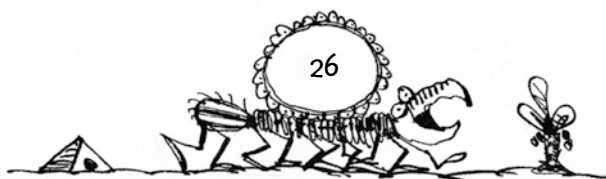


Katinėlis iškišo galvą iš po antklodės ir po pagalve kai ką surado. Tas daiktas buvo didumo kaip dantukų dėja ir gal ne toks baltas, koks turėtų būti, bet Vilburas išsyk suprato, kas tai ir kur jo vieta. Padavė jį Vinei.

– Mano dantis! – sušuko Vinė. – Mano brangusis dantukas! Ak!

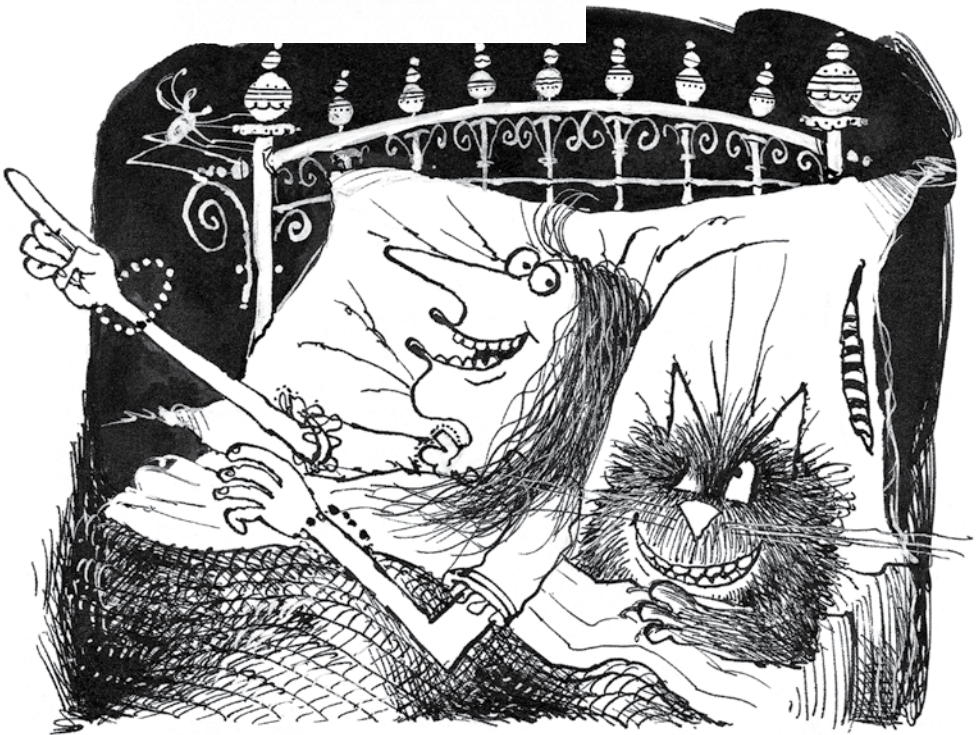
Beregint Vinės burnoje atsirado nuosavas dantis, o iltis, karpos ir mėlynumas išnyko. Dantukų dėja irgi.

– Ką gi, – įsitaisiusi lovoje tarė Vinė. – Tai gera pamoka, tiesa?





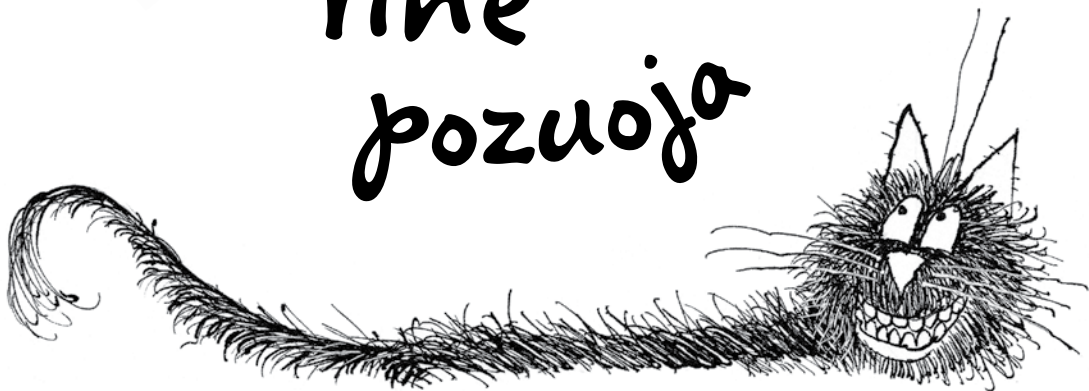
- Miau? – paklausė Vilburas.
– Jei ko nors trokšti, verčiau pats įgyvendink savo svajonę, – tarė Vinė.
– Miaau, – sutiko Vilburas.







Vinė pozuoja



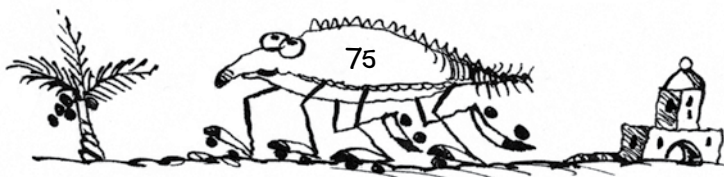
– Ooo, tik pažvelk į save: rausva nosytė, purus šmurus kailiukas! – suokė Vinė, rodydama Vilburui nuotrauką albume. – Andai buvai toks mielutis katinėlis!

Vilburas išsišiepė ir pasitrynė snukučiu į Vinę. Pakėlė galvą.

– Mrrr!

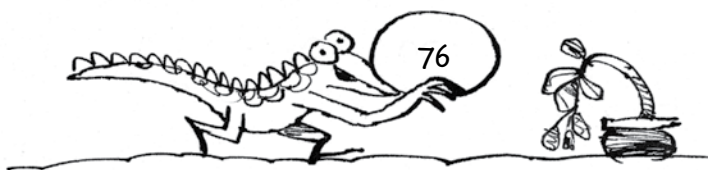
Vinės išraiška buvo svajinga.

– Žinai, – kalbėjo ji, – aš prisimenu tą dieną, kai iš visų urve tūnančių pūkuotų gumuliukų katinuikų išsirinkau mažyliuką Vilburą. Pasirinkau



tave, nes... – Vinės veidas persimainė. – O, taip, tu suleidai nagus man į megztinį ir nepaleidai, o goblinas pasičiupo mano šluotą ir pagrasino neatiduosiąs, kol nesumokėsiu už tave ir neprižadėsiu tavęs pasiimti.

– Miaau!

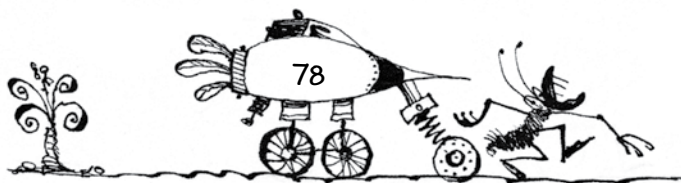


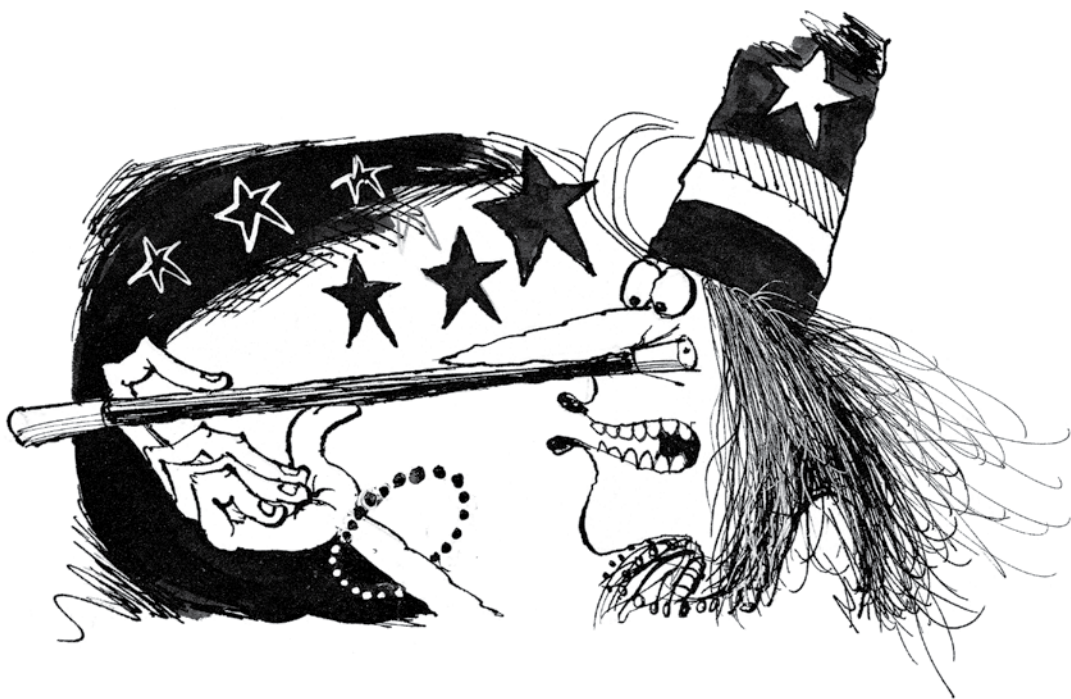


– Ak, Vilburiuk, andai buvai lipšnus kaip tritonas! – šniurkštelėjo Vinė. – Žinoma, paskui išaugai į didelį, gauruotą ir dvokų katiną. – Vinė dėbtelėjo į šlapią dėmę ant rankovės, kur buvo priseilėjęs Vilburas. – Ir šlykštoka, jei galiu taip sakyti, Vilburai.



Vilburas neprieštaravo. Vertė albumo lapus, kol surado kelias mažos raganėlės Viniukės nuotraukas. Vilburas bakstelėjo Vinei, norėdamas pasakyti, kad, jo manymu, vaikystėje ji irgi buvo miela. Vinė išties buvo miela. Mažoji raganėlė Vinifreda buvo retais dantimis, putliais skruostais, turėjo kupetą juodų garbanotų plaukų.
– Ak! – šūktelėjo Vinė.

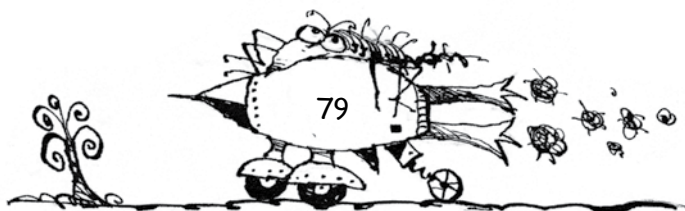




Bet Vilburas dar nebaigė. Jis toliau vertė lapus, ir Vinė matė save vis senesnę, vis labiau gyslotą, apdriskusią ir raukšlėtą.

– Ei, Vilburai, kurgi mano burtų lazdelė? – užriko Vinė. – Tuoju padarysiu tvarką. – Ji nukreipė lazdelę sau į veidą. – *Abra kadabra!* –

Įbedė lazdelę į plaukus. – *Abra kadabra!* – Po akimirkos Vinė tapo nepanaši į save. Apsičiupinėjo veidą ir plaukus.



– Keistas jausmas, – tarė ji. Oda buvo tok
įtempta, kad lūpos vos judėjo. – Veidas glotnus
ir švelnus kaip unguorio akies vyzdys. Vilburai,
aš graži?

– Pššš!

– Nagi, pasižiūrėkime, – tarė Vinė ir nudro
prie veidrodžio koridoriuje.

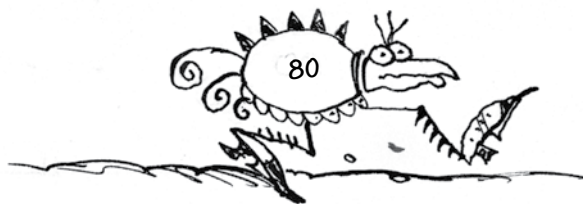
– AAAAA! Ooo, ne! – griebdamasi už veic
suklykė ji. – Tai ne aš! Tai moteris – kaukė! C
greičiau padaryk mane tokią, kokia buvau, n
jei vėl tapsiu raukšlėta! *Abakadabra!*

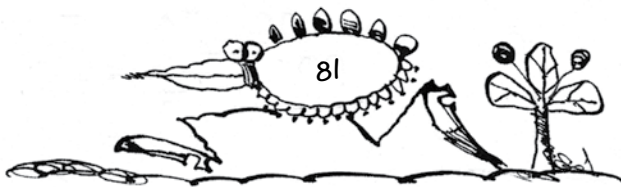
Ir štai iš veidrodžio pažvelgė vis dar susirauki
si tikroji Vinė.

– Supeliję vikšrai, ką tik šį tą supratau! – pr
džiugo ji. – Tik pažiūrėk!

Vinė paėmė nuotrauką.

– Vilburai, supuvę mašalai! Aš vilkiu tuos p
čius drabužius kaip andai, o ta nuotrauka buv
daryta prieš keliolika metų! Jei jau nepasikeis
pati, tai laikas pakeisti bent drabužius! Norėčia
padaryti gražių naujų nuotraukų albumui.



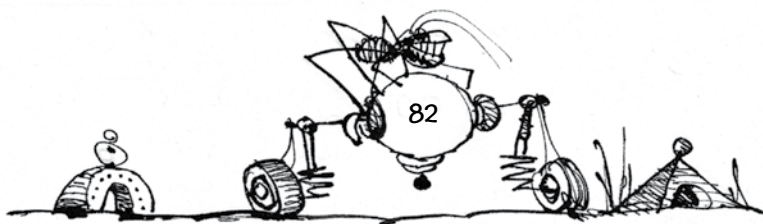




Taigi Vinė puolė internete ieškotis naujų raganišių drabužių.

– Nusipirksiu štai šitą! – nusprendė Vinė. – Ooo, ir tą oranžinę su sidabriniais apsiuvais! Ir su šia atrodyčiau žavingai!

Spragt spragt naršė Vinė, paskui suraukė kaktą.



– Vilburai, koks mano dydis? Po paraliais, ką
aš čia darau? Paduok man burtų lazdele! – Vinė
lazdele perbraukė kompiuterio monitorių. –

Abrakadabra!





Akimirksniu atsirado viena tokia... pora šitokių... ir keletas anokių...

– Išsimatuosiu viską! – šūktelėjo Vinė.

Raganėlė nusirengė. Apsimovė aptemptus šortukus.

Vilburas prunkštelėjo į letenėlę.

– Mano kojos atrodo kaip pagaliukai! – nusišaipė Vinė. – Kuo jas pridengti?

Vinė per galvą užsitempė vakarinę suknelę, ir ši nuvilnijo žemyn.

– Ooo, ji nuostabi kaip saldi staigmena su kirmėlių grietinėlės glajumi!

Vilburas pakraipė letenėlę, ir Vinė pasisuko, net sijonas pakilo. Tik pasisuko per daug greitai.

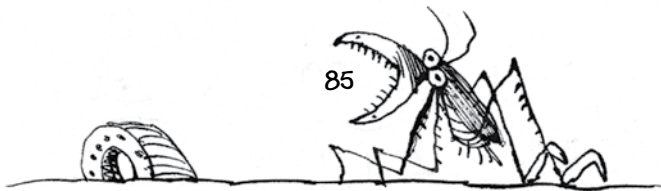
– Vajė, man svaigsta galva!

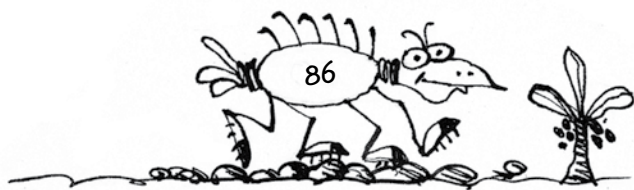
BUMBT!

Vinė klestelėjo ant užpakalio, pagaliukus primenančios kojos švystelėjo aukštyn.

– Ar buvau panaši į Pelenę? – atsikėlusį Vinė paklausė Vilburo. Vilburas susiraukė. – Turbūt







panašesnė į bjauriąją seserį, – suniurnėjo Vinė. – Po šimts rankovių! Niekas man netinka, tiesa?

Vinė įsirėmė kumščiais į kaulėtus klubus.

– Norėčiau būti tokia kaip tu, Vilburai, – tarė ji. – Tu kiekvieną žavią dieną vilki tą patį seną juodą kailį, bet kažkodėl atrodei puikiai. Tada Vinė nušvito. – Ei, Vilburai, kai ką sugalvojau! Kodėl gi man nepasimatavus juodo kailio, tokio kaip tavasis? – Vinė pasigriebė lazdele, ir kaip tik tą akimirką pasigirdo beldimas į lauko duris. –

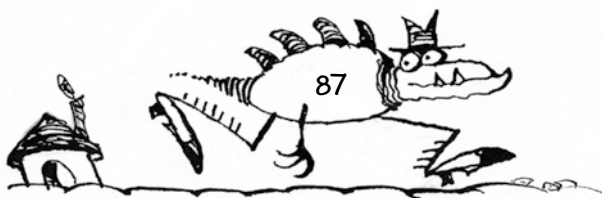
AbraKadabra! – riktelėjo Vinė.

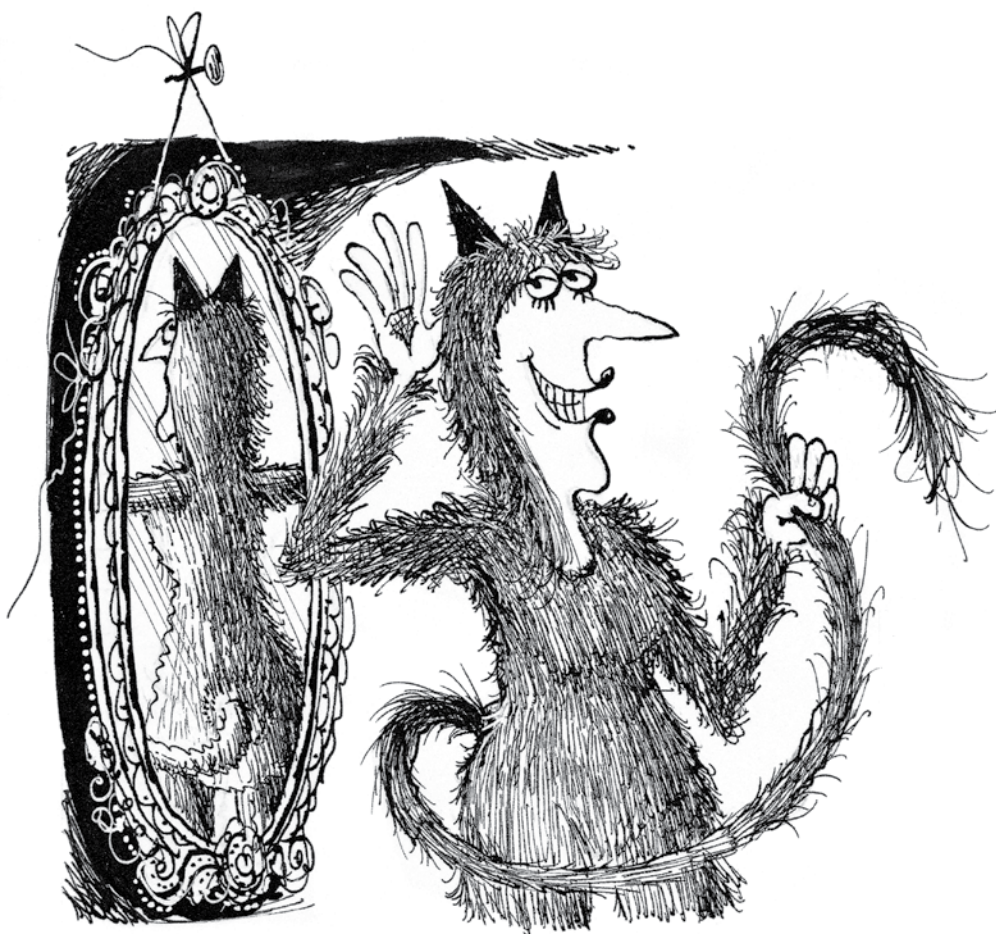
Akimirksniu Vinė nuo galvos iki kojų apsi-
taisė juodo kailiuko kombinezonu su gobtuvu,
prisiūtomis ausimis ir uodega.

– Ir gražu, ir šilta! – džiaugėsi Vinė, žavėdamasi savimi ir glostydamosi prieš veidrodį. Pasukiojusi uodegą nuskubėjo atidaryti durų.

Bilst džergžt giiiirgžt!

Vinė atidarė duris ir...





– Au au au, viaukt viaukt, kiaukt!

Vilburas pakerėtas stebėjo, kaip Vinė šovė namo, o jai ant kulnų mynė ir uodegą nukąsti taikėsi kaimynų šuo.





– Vilburiuk, **PAAAADDDDEÉÉÉKKKKK!** – spiege
Viné.



– **Skrufai!** – pasigirdo Džerio, stambuolio Vinės kaimyno, balsas. – **Skrufai, nenaudėli, grižk!** – Džeris susilenkė dvilinkas, kad įlištų į Vinės namus. – **Ponia, labai atsiprašau dėl jo!** – kalbėjo Džeris. – **Skrufai!**

Vinė užsiropštė ant spintelės, ši ėmė siūbuoti, raganėlė vos laikėsi.

Lėkštės irgi sujudėjo.



– Hrrrrr! – urzgė Skrufas.

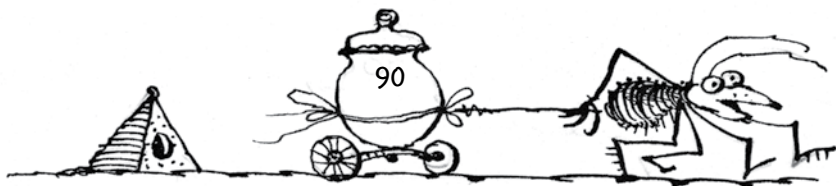
– **Ponia, jis tokios jūsų nepažįsta!** **Jis yra puikus sarginis šuo,** – tikino Džeris.

– Po šimts ramunių, manęs nereikia sergėti! – Vinė pasigriebė uodegą, kad nepasiektų šuns dantys.

Džeris pasikasė galvą.

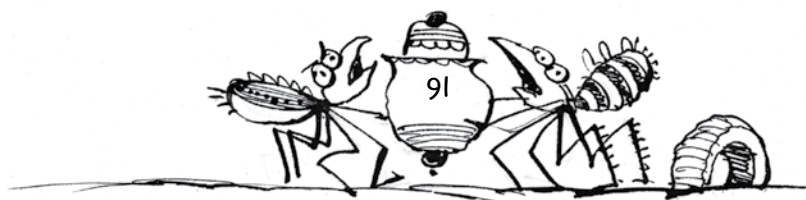
– Ponia, galima paklausti, kodėl jūs taip apsirengusi?

– Hrrrr am! – Skrufas pašoko, užsikėlė letenas ant spintelės.





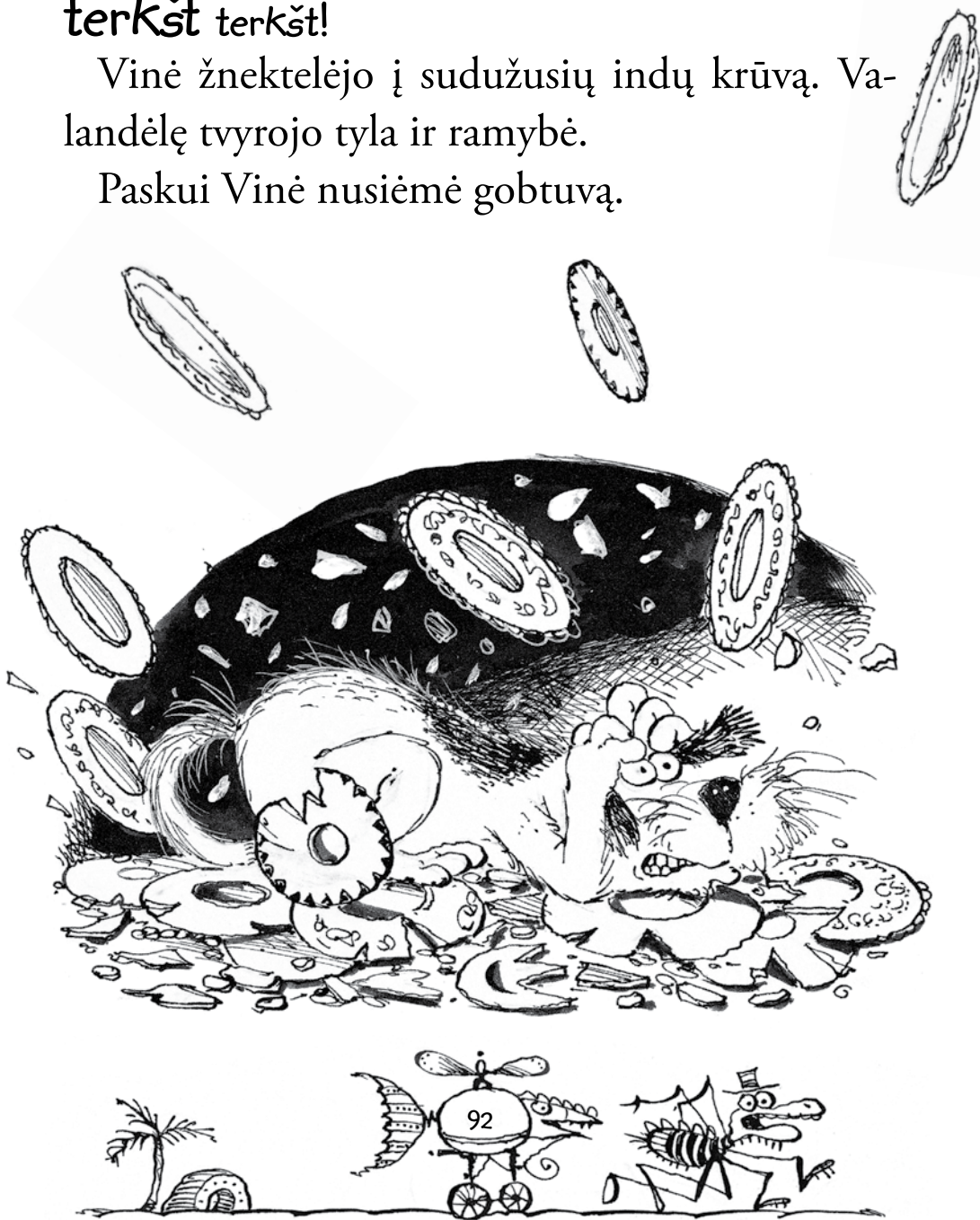
– Ojoj! – aimavo Vinė.
Spintelė palengva sviro, lėkštės krito ir dužo
viena po kitos. Vinė irgi krito.



– Todėl, kad... – terkšt! – norėjau – terkšt! –
atrodyti... – terkšt terkšt! – KITAIP! – Terkšt
terkšt terkšt!

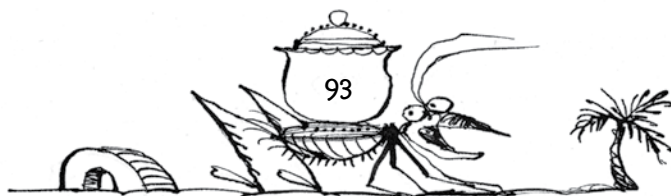
Vinė žnektelėjo į sudužusių indų krūvą. Va-
landėlę tvyrojo tylą ir ramybę.

Paskui Vinė nusiėmė gobtuvą.



– AM au oi! – sulojo Skrufas ir paspraudė uodegą.

Tarp šukių sėdinti Vinė staiga nusišypsojo. Paskui pratrūko juoku.



– Dabar tikrai atrodau kitaip, tiesa? Vilburai, atnešk fotoaparata! Paskubėk, Vilburai. ŠYYPT!

Spragt! – nuspaudė mygtuką Vilburas.

– Dabar tavo eilė! – tarė Vinė.

Vilburas užsimaukšlino Vinės skrybėlę ir nutaisė gražiausią savo šypseną.

– Miiaaaau!



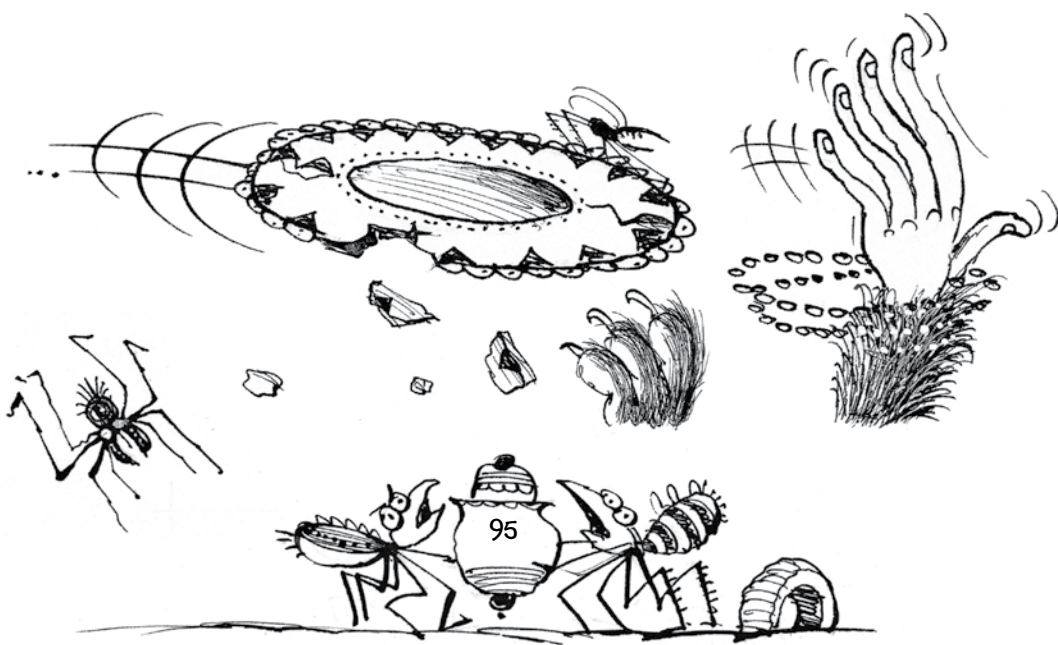
Spragt! nuspaudė mygtuką Vinė. Ir dar kartą **spragt! Spragt!** – Džerio ir Skrufo veidai buvo labai juokingi, ir ji panoro turėti juos savo albume.

– Na štai, – tarė ji. – Daug naujų nuotraukų, ir visos kvailos kaip į gumulus suvirę makaronai. O ką dabar veiksime?

– **Žaisime skraidančias lėkštes!** – pasiūlė Džeris.

– Su visomis šitomis suskilusiomis lėkštėmis! – pritarė Vinė. – Puikiai sugalvojai!

Taigi jie išėjo į sodą pažaisiti ir sukūrė daugybę lėkščių.



Pasaulio vaikų pamėgti personažai raganėlė Vinė ir katinas Vilburas ir toliau džiugina Lietuvos skaitytojus. Šioje knygoje netrūksta burtų ir linksmybių – Vinė vedasi pasišiaušėlį Vilburą į kačių parodą, kuria vienos raganos orkestrą, mėgina užsiauginti kailį ir priversti dantukų feją padovanoti jai naują dantį.

Kitos serijos „Aš skaitau!“ knygos:

Meškis ir Žąsis

Katinėlis Juodis. Saldžių sapnų

Katinėlis Juodis. Kaip pralinksmini tėtį

Katinėlis Juodis. Nedorėlis lietutis

Katinėlis Juodis. Kai nesiseka dainuoti

Katinėlis Juodis. Krisk, sniegeli!

Nevala Bertis. Dantys!

Nevala Bertis. Dvokas!

Nevala Bertis. Bučkis!

Nevala Bertis. Žiurkės!

Nevala Bertis. Ateiviai!

Pabaisų akademija

Redaktorė **Elvyra Kutanovienė**

Korektorė **Vitalija Vanagaitė**

Maketavo „**Nieko rimto**“ dizaino grupė

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius



Vinė – ne šiaip raganėlė,
o Vilburas – ne šiaip
juodas pasišiaušęs raganos
katinas. Tai linksmiausia ir
nutrūktgalviškiausia porėlė.
Su jais nuotykių ir juokai – už
kiekvieno kampo!

Kas nutinka, kai supykdamas dantukų
fėjų? Ką daryti, jei dainuoji taip
klaikiai, kad tavęs nepriima į
chorą? Kuo rengtis, kai įprasti
drabužiai seniai pabodo? Vinė
kiekvienai situacijai ras pačią
juokingiausią išeitį.



- Susipažinti su tekstu
- 1 Linksmi mokytis skaityti
- 2 Įtvirtinti skaitymo įgūdžius



www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas



ISBN 978-609-441-511-1



9 786094 415111